

Ik voel in het land nu meer het wij-gevoel

Toen ik in 2009 tijdens de kwartfinale tegen Frankrijk de beslissende strafschoop maakte, werd ik een publiek persoon. Gek, maar ook leuk. In Mijdrecht, waar mijn ouders nu nog wonen, wilde een buurman zelfs een straat naar mij vernoemen. Maar toen ik vier jaar na het teleurstellende EK rechtstreeks vanaf Schiphol in precies die straat dezelfde buurman tegenkwam, zei hij: wat hebben jullie een verschrikkelijk toernooi gespeeld. Daar liep ik dan alleen met mijn rolkoffertje.

Nu voel ik in het land meer het wij-gevoel. Hopelijk is dat na morgen nog sterker.

Nu het EK morgen gaat beginnen, denk ik vaker terug aan het EK van 2009 in Finland. Het eerste grote toernooi waarvoor we ons plaatsten. De eerste keer dat er in Nederland écht over vrouwenvoetbal werd gepraat. Journalisten vlogen halverwege in. Na onze verrassende plek in de halve finale stonden we opeens op de voorpagina. Huh, wie? Wij? Ja, wij.

Tijdens de voorbereiding zaten we drie maanden intern. Voor het eerst hadden we alle tijd om écht op het voetbal te focussen. We waren vrijgesteld van school en werk. In acht jaar tijd is er wat dat betreft gelukkig veel veranderd, maar de gevoelens bij de huidige speelsters over dit toernooi zullen hetzelfde zijn. Tijdens zo'n voorbereiding ontstaat er een soort mix van stress en verlangen. Máánden voorbereiding. Zit ik bij de selectie? Sta ik in de basis? Blijf ik fit? En dan opeens, pats, begint het toernooi.

Ik heb er echt vertrouwen in. Voel dat dit EK veel kan betekenen voor het vrouwenvoetbal. Zelf heb ik twee EK's gespeeld en ik weet hoe dun het lijntje is tussen succes en falen. Na het mooie EK in 2009 wilden we verder bouwen, maar het EK van 2013 werd een sof.